ûtelisi lõpetawa nema oma päiwa tööd. Om mida ete-wõtta ehk tähele panna, sis om tõine tõise nõuwo-andja. Kes kodun ei ole, se tijap, et kui ta koo tulep, sis rühip tõine tälle armoga wasta, pakup tälle kät, kostap tälle armo-häälega. Kui Jumal õnne päiwi annap, nink neide palwid kuulep; kui neide tö körda lähäp, nink Jumal neide hääd õnnis-tap; kui wahete pääl ka möni-körd hähki peetas, ehk tö saisma jääp nink süda toidust otsip Jumala sõnnast; — sis omma nema mõlemba iks ûten nõuwun nink ûten meelen. Kui rase karis-tuse tulewa, — ka neid kandwa nema mõlemba üte-meelelikult. Tõine kaibap tõisele oma häta nink pühwap hädan tõise käest söame kinnitust; ûtelisi nema pidawa nõuwo, mes teta, ehk manitsewa tõine tõist, kannatalikult oma risti kanda; nema rõemustawa ka ûtelisi jälle, kui häda-aig ära-lõpnu. Ni lätwa päiwakese nink tunnikese mööda, nink mes nema ete-toowa, olgo magus ehk mõrro, ühendap iks enamb neide söamid. Nema harinewa päiwast päiwa ni wääga tõine tõist, et tõine ei taha eladagi, kui tõine ei ole nägija. Inemine harinep ka muid asju peake. Sa harinet seda maa-kotust, kun sa elat, seda penki, kohe sa toet, seda köiwo oma us-aija pääl; sa ei taha minki-eest neist lahkuda; nema omma sulle armsas jäänu, ni kui tutwa sõbra nink höimlase. Melles sis abi-elo-rahwas ei pea ûts tõisele armsa olema, kui nema jo enne koko-harine-mist ûts tõist omma armastanu nink armo perast ûts tõist saadikus omma wõtnu elo-tee-raa pääl?

Ent kas säärane arm ka peas abi-elun jäädwat asend lõidma, nink wasta-pidama, kui kiusaja manu-tükip, nink pühwap meest nink naist lahutada? Ei joht! Sis wõip arm ni-sama ära-minna, kuis tema om tulnu, nink raho nink rõemo ka ûtelisi majast mõtsa wija!

Nätse! Abi-elo-rahwas nähtwa tõine tõisele kiik wälja, mes kelleke om, ei mite ütsinda hääd, enge ka kurja. Kui nema ûten-koon elawa, sis saawa ka halwa harjotuse tõisele näta, mes edimält oliwa ära-peedetu. Aigo mööda tulewa ka sääratse kõne wälja, mes ei ole hä kuulda, nink sääratse teo, mes ei ole kituse wäärt. Edimält ei taha tõine neid tähelegi panna; nink tõisel, kolmandal körral kannatap arm ka weel. Ent kui sääratse kurja harjo-tuse sagedaste awalikus saawa, — sis ei jõwwa tõise arm ka enamb kannatada, nink abi-elo, mes seeni ajani puhas nink selge oli, ni kui pilweta taiwas, saap nüüd kewajetse ilma saarnatses, kui ûtel sel-samal päiwal külma nink lämmet, lumme nink wihma, tasast ilma nink tuule löötsmist antas. Säärast abi-ello kuultas kül olewat mitman paigun, ent Jumala meele pärast ei ole ta joht, ei ka ine-miste meele pärast. Säärast es pühwa ka kosi-lane töteste, kui tema hennele abi-kaasa ots! Siski tulewa ilma pääl mitma-sugutse asja ete, mes abi-ello wõiwa segada. Kui ûtele wäljan ilma pääl mida sündi, mes mite tema meele pärast es ole, sis kannap tema sagede oma wiha koo nink nakap abi-kaasaga riidlema. Kurja keele-kandja püüdwa ka möni-körd abi-elo-rahwa wahele tükki nink neide söamid lahutada. Nink sis sünnip, et arm edimält leüges jääp nink aigo mööda otsani ära-kaup. Kea enne seda rõemoga tõine tõise pääle kaijewa, ei wõi nüüd enamb ûts tõist näta; kea armoga ûts tõist oodiwa, lätwa nüüd ûts tõise eest paku; kea ûts tõist wabandiwa nink kiik asju hääle poole kää-niwa, peswa nüüd keelt ûts tõise pääle, nink om-ma rõemsa, kui nema tõise man mida lõidwa, mes laitmise wäärt om.

Ent kui abi-elo-rahwa lugu säärane om, mes opust peame neile sis andma? Meije wõime ni

Ma-rahwa Kalender 1846, lk. 13